

form, men Højesteret vil ikke selv tage initiativ eller komme med et udspil til en sådan reform.

V. Domstolsstyrelsens reaktion

12. Domstolsstyrelsen har oplyst, at man ikke har nogen kompetence i relation til dommeres bierhverv og biindtægter. Bliver Domstolsstyrelsen imidlertid, som led i sit almindelige virke, opmærksom på, at en dommer har problemer med varetagelsen af sit embede, har Domstolsstyrelsen mulighed for at henlede den pågældende retspræsidents opmærksomhed på sagen.

Der er iværksat en budgetanalyse på domstolsområdet, hvori også indgår arbejdstidsanvendelsen ved retterne. Domstolsstyrelsen vil, når budgetanalysen foreligger, vurdere, om der er grundlag for at iværksætte initiativer.

Jeg finder det positivt, at der er iværksat en budgetanalyse, idet jeg betragter opgørelser af arbejdstidsanvendelse som et nødvendigt element, når der fastsættes meningsfulde mål og resultater, og når man skal vurdere målopfyldelse, produktivitet og effektivitet.

Domstolsstyrelsen har ikke haft bemærkninger til udtalelserne i Højesteretspræsidentens redegørelse til Rigsrevisionen.

VI. Afsluttende bemærkninger

13. I lovforarbejderne, der førte til domstolsreformen, herunder domstolsudvalgets betænkning, blev det fastslået, at det ikke skulle forbydes dommere at have bibeskæftigelse, men at der i stedet skulle indføres en ordning, så visse oplysninger om bibeskæftigelsen skulle være offentligt tilgængelige. Denne ordning har synliggjort, at omfanget af især højesteretsdommernes bibeskæftigelse er meget stort.

14. Jeg har noteret, at Højesterets dommere vil tage initiativ til, at en del af deres bibeskæftigelse overføres til dommere i landsretterne og byretterne, og at de øvrige bijob fordeles mere jævnt. Endvidere har jeg noteret, at bevæggrunden til disse initiativer er, at Højesterets dommere er opmærksomme på, at den kritik, der har været i forbindelse med offentliggørelsen af indberetningerne, vil kunne have skadelige virkninger for Højesterets omdømme, selv om der ikke efter Højesteretspræsidentens opfattelse er grundlag for dette.

15. Jeg forstår de skitserede initiativer, så der også efter gennemførelsen vil være et betydeligt

antal bijob, der vil blive varetaget af dommerne i Højesteret.

16. Jeg har noteret mig, at Højesteretspræsidenten oplyser, at en afgørende forudsætning for adgangen til bibeskæftigelse er, at denne ikke giver anledning til habilitetsmæssige problemer.

Højesteretspræsidentens gennemgang af indberetningerne for 1999 har ikke givet denne belæg for, at dette skulle være tilfældet.

Højesteretspræsidenten finder desuden ikke, at dommernes varetagelse af bijob har haft negativ indflydelse på arbejdet i Højesteret.

Med hensyn til spørgsmålet om mulighederne for at forøge produktiviteten i Højesteret vurderer Højesteretspræsidenten, at grundlæggende retssikkerhedsmæssige hensyn sætter grænser for mulighederne for produktivitetsforøgelser.

Jeg kan konstatere, at på den ene side kan højesteretsdommerne efter egen vurdering varetage et betragteligt antal bijob uden problemer, mens Højesteretspræsidenten på den anden side, når der spørges til mulighederne for produktivetsforbedringer, henviser til at de er begrænsede af hensyn til retssikkerheden.

17. Højesterets præsident giver udtryk for, at indberetningsordningen i henhold til Retsplejelovens § 47a har tjent sit formål ved at give offentligheden indsigt i dommernes bibeskæftigelse.

Jeg er enig heri. Jeg har dog bemærket, at vurderingen af bijob kun sker blandt dommerne selv eller deres præsidenter, og jeg finder, at indberetningsordningen, i det omfang der fortsat skal være mulighed for bijob, også bør indebære, at bibeskæftigelsen vurderes eksternt. Den eksterne vurdering kunne udføres af Domstolsstyrelsen, hvis opgave det ifølge loven bl.a. er at sørge for en forsvarlig og hensigtsmæssig drift af domstolene.

Særligt vedrørende voldgiftssager finder jeg det vigtigt, at der snarest tages et initiativ. Et af de væsentligste incitamenter til at ønske voldgiftsbehandling af en tvist er, at sagen kan behandles hurtigere af en voldgift. Det er derfor særligt uheldigt, at dommerne modtager honorar for at medvirke i voldgifter, der konkurrerer med retterne, samtidig med at ventetiden ved retterne er lang. Det bør overvejes om og i givet fald i hvilket omfang hverv som voldgiftsdommere kan varetages af dommere i lands- eller byretter, ligesom det i denne sammenhæng forekommer naturligt at pege på, at voldgiftssager kunne va-